

1450.

Днес суетата в чисто състояние
Възможно ли е да се изолира,
Да бъде прецедена със старание
И после даже да кристализира?

Това отдавна вече е постигнато
От труженици в модните салони,
Които със изкуство приповдигнато
За суетата ни творят закони.

И процъфтяват тези предприятия,
От наркобизнес по са печеливши
И то без рискови мероприятия,
Където хора лесно стават бивши.

А трилиони носят ли годишно
Е засега запитване излишно.

1451.

Un sonnet vaut mieux qu'un long poème, et un verre de vin vaut mieux qu'un sonnet. (Alfred de Musset, "Fantazio")

Волтер в закона бъдещ за поетите
Предлагаше забрана на сонетите,

Защото според стария Волтер
Те взимат застрашителен размер.

По темата се състояха прения
И се изказаха различни мнения,

Опита даже хумор да внесе
Известният писател Дьо Мюсе,

Твърдейки, че през времето изминато,
Един сонет по-евтин е от виното.

Дали е схващал френският класик,
Че и като гадател е велик?

Сега на наговото предсказание
Поскъпването даде основание.

1452.

Да чуеш за великия човек
Едва когато него тук го няма
И да четеш за пътя му нелек
Не е чак толкова голяма драма.

За теб голяма драма би била
Ако за него нивга не узнаеш
И за духа с подрязани крила
Едва ли някога ще се покаеш.

Незнанието – сладък наркотик,
Към който хората са прирастени,
Създава предпочитания лик
На поданиците за гнет родени.

Наглед обаче даже и ченгетата
Надигат глас във полза на просветата.

1453.

Когато Бог раздавал времената,
Глупакът грабнал съвременността,
Мъдрецът е получил бъднината,
А историкът взел античността.

И всеки управлявал своето време
Тъй както е намирал за добре,
Глупакът се възпявал във поеми,
Които друг глупак да разбере.

Самият той не бил съвсем на ясно
Какво да прави с тази своя власт,
Желаел всичко да е най-прекрасно,
Ала му липсвал нужният компас.

Набирал лесно скорости високи,
Но винаги в погрешните посоки.

1454.

Сред дребните бандити олигархът
Е както е за попа патриархът.

И двамата живеят във разкош -
Единият добър, но кой е лош?

Единият е обкръжен с бандити,
А другият е със архимандрити.

Еднаква треска всички ги тресе:
Ще се узнае ли, че са ДС?

Доката патриархът все се кръсти,
При олигарха лесно режат пръсти

И ги изпращат по надлежен ред,
За да получат нужния рушвет.

Дали са много общите черти?
Не трябва правдата да се пести!

1455.

Горкото историческо махало
От Времето не може да се скрие
И тласка изтощеното си тяло
От демокрация към тирания.

А след това завръща се обратно
И от тирани прави демократи,
Но всичко се повтаря многократно
В едни същи дворцови палати.

По надписа, оповестен на входа,
Се съди за властта и за режима –
Така осведомява се Народа
С каква управа работа си има.

А надписа на днешната управа
И историкът трудно разпознава.

1456.

Исус Христос прилича на Сократ,
Словата му се раждат пред тълпата
И тя му е сътрудник всепризнат
На вярата да сее семената.

А рискът да не пише нито ред
Престиж за бъдещето му печели
И му създава митове безчет
Духът му щом във рая се пресели.

Но кой мит в църквата е най-желан
Решават други вече без Христа...
На кръста той остава прикован
В Голгота и във съвременността.

И все пак грее Неговото слово,
За слава и безсмъртие готово.

1457.

*...Полифонията на актанти: от трансперсоналното "Аз сме",
полифонията на времена, на места из лабиринта, на
дискурсивни модуси. (В. Маринова, "Литернет")*

Следя със неотслабващ интерес
Как психопатът често се вживява
Със страст в литературния процес
И критики започва да раздава.

Най-първото му дело на критик,
Когато със перото се захване,
Е да убие родния език,
От него помен за да не остане.

Замества го със чуждестранна реч,
Която той самият не разбира,
И с нея почва безразборна сеч
Над жертвите, които си избира.

Дискурс, актант и модус се редят
Докато в лудница го приберат.

1458.

Страхът от нашето въображение
Понякога изглежда нетърпим,
А няма никакво успокоение
И начин болката си да приспим.

Една след друга се редят картините,
Обагрени със ярки цветове
И спомени за робство през годините,
Щом като паметта ги призове.

Изглеждат даже неунищожими те
И трудно някой ще ги заличи –
На робството червено през годините
Печатът върху всеки ден личи.

Страхът от лагерите на смъртта
Последен ще напусне паметта.

1459.

Обичам странните закономерности,
Предлагани от днешния живот,
Традициите, смесени с модерности,
И забавляващия се народ.

Полека-лека справят се роботите
Със производството на благини,
А вие скоро няма да работите
И ленност работата ще смени.

Историята с Римската империя,
Проядена от мързел и разврат,
Към днешната човешка менажерия
Предлага опита си пребогат.

Животът щом е само забавление,
Той непременно свършва с разорение.

1460.

Съдията: Вие сте убили родителите си.

Какво ще кажете пред съда?

Подсъдимия: Смилете се над бедното сираче!..

Убийците очакват снисхождение,
Смирени са пред обществеността
И пращат съответното прошение
До институциите на властта.

От там им дават ясно разписание
За подкуп, който трябва да платят,
И от затворническите страдания
Без много шум да ги освободят.

О, плащането е многозначително,
Но свободата струва си труда,
А вождът го е вложил предварително
Във замък-вила близо до града.

Така убиец с вожд се съюзява
Във името на правова държава.

1461.

В Рим Папата създава кардиналите
Сред лукс и разхитителна позлата,
А после на Престола идеалите
Те тръгват да разнасят по Земята.

Дворците им са самообвинение
Пред християнските наивни маси
И подигравка с милото смирение,
С което Бога тачат сиромаси.

Христос роди се някога във сламата,
Живя, умря, безсребърен и беден,
И без да ще послужи на измамата
Да бъде Син на Бога произведен.

А църквата със Святото Разпятие
Превърна се в търговско предприятие.

1462.

*На 10.11.89г диктаторът Т. Живков
бе свален от своето обкръжение.*

На властите из горните етажи
Рой храненици щедро са приети,
За чийто образ може да се каже,
Че сходен е с небесните планети.

Те своя светлина не притежават,
А греят се под слънцето на вожда
И после му се отблагодаряват
С лъжата, че той всички превъзхожда.

Висят в прегръдките на безтегловност,
Но при това добре са заплатени,
Защото вождът вечно е с готовност
Да бъдат кражбите им опростени.

Но в края, щом се всички съюзят,
Успяват вожда си да провалят.

1463.

Преглеждам данните за популярност,
Измерена с безстрастните числа,
И виждам колко масова бездарност
На първите места е придошла.

Зад чалгата застават милиони
И я подкрепят със гореща страст -
Тя внася естетически закони,
С които подчинява всички нас.

На челниците в първата десетка
За учените няма златен трон,
Не влизат те във печеливша сметка,
А кой залага върху губещ кон?!

За тях най-популярни са облозите,
Дали ще влезат скоро в некролозите.

1464.

Една комунистическа традиция
Не като призрак скита по света
И иска жизнената ѝ амбиция
Да е самозадоволеността.

Битува тя във сфера херметическа
По правото на своя скъп каприз,
Представян за програма политическа,
И всеки външен смята за фашист.

При толкова безредно фашизиране
С успешен стил, макар и доста груб,
Доби тя по-добро масовизиране
От Хитлер и от Бекерле на куп.

Затворите оказаха са тесни,
Та ползваха и бездните небесни.

1465.

*Когато на един народ се говори с “трябва”
това означава, че той е още в люлчината си
възраст. (Артур Шопенхауер)*

Международните комуникации
Превърнаха света в глобално село –
Натрупват се огромни информации
За хората, застанали начело.

За някакви си две-три мигновения
Велика мисъл в Космоса възлиза
И дава мнение за възкресение
От сполетялата ни тежка криза.

“Да се затягат повече коланите
Ще трябва, трябва, трябва, трябва, трябва...”
С гладуване ще се лекуват раните,
Че здрав народ по-лесно се ограбва.

За тази цел стопанска схема нова
Подготвя се на данъчна основа.

1466.

Открадне ли човек печатен текст,
Той получава титла “плагиат”,
Без оглед на това с какъв претекст
Го защитава някой адвокат.

Открадне ли технически детайл
На важен изтребител-прехващач
Или от Пентагона ценен файл,
Крадец не е, а е разузнавач.

Възможно е и да получи чин
Със орден като неразделна част,
Тържествен знак, че вече е един
Защитник на Народната ни власт.

Делата са с еднакво естество,
Но нееднакви са по същество.

1467.

ДС, когато иска да узнае
Подробности за попските дела
И всеки пастор от коя боя е,
Си служи със потайни кандила.

Под форма на агенти ги поставя
В така наречения Свят Синод,
Едни заплашва, други покварява,
Тъй както прави с целия народ.

Не винаги обаче й потръгва
В осъществяване на тази цел,
Агент с агента често се надлъгва,
Макар че в Истината се е клел.

Оказва се, че въпреки парите,
За ДС тайните остават скрити.

1468.

Словосъчетанието "турско робство" е твърде емоционално и няма нищо общо с науката. (Проф. Пламен Цветков – историк, пред "Дойче Веле")

Изкланите през турско по количество
Не стигали, за да се каже "робство"
И затова "османското владичество"
Е с дипломатическо удобство.

Това е лъжеучено дърдорене
На безотечественици безродни,
Ломящи историческите корени
И паметта за жертви благородни.

За тях са недостатъчни кланетата
Над българите в нашата Родина,
Разтърсили от край до край планетата
През паметната кървава година.

Те според скромното ми мнение
Не заслужават даже и презрение.

1469.

Вековни робства някак преживяхме,
Едни измряхте, други издържахме,

Останаха дори немалко хора
На комунизма мрачен за затвора,

Но за късмет на нашата държава
Накрая някой я освобождава.

Обаче днес поставя я на тясно
Явление от робство по-опасно,

Чиновници безброй като термити
Във учрежденията й са скрити,

Един друг на безделие се учат
И как със бонуси да се насмучат.

Това, което в тях най-много плаши
Е фактът, че са безнадеждно наши.

1470.

Човекът зад бюрото е навъсен,
Той мрази наплива от посетители,
Които в този офис тесен, мръсен,
С молбите си са негови мъчители.

Задачата му е да ги посреща,
Да дава и отказва разрешения
Със оглед на преценката си веща
И на партийните постановления.

И затова забраните са лесни,
А отговорността е незначителна
При подкупи, макар и всеизвестни...
Но честността е стойност относителна.

Във Партията, за да се издигнеш,
Със честност много няма да постигнеш.

1471.

Със разорението на Европа
Животът на Наполеон приключи,
До власт световна той не се докопа,
Но все пак в някои неща сполучи.

Вдовици и сираци той създаде
В невиджани преди това размери,
Убитите остави вечно млади,
Но гробове за всички не намери.

Рояци лешояди затъмниха
Над бойните полета небесата
И толкова се много размножиха,
Че завладяха даже и земята.

Но никой между тях не се е сетил
Кой е достойният им благодетел.

1472.

От благородни помисли се води
Науката при всички обстоятелства,
Но все пак тя при бедност и несгоди
Прибягва до издръжка чрез гадателства.

Гадаеха по хода на звездите,
За да спечелят някой лев физиците,
А във лабораториите скрити
За здраве “лееха куршум” химиците.

Със честно “хвърляне на боб” съдбата
На хората разкриха биолозите
И конкурираха се с небесата,
Добре командвани от астролозите.

Преди да се сдобият със признание
Науките си търсят препитание.

1473.

Въведе “въобщественик” в езика
Известният писател Чудомир,
Описвайки лика на политика,
Чиито словоблудства са безспир.

Изглежда лесно, но е всъщност трудно,
Да бъдеш непрекъснато глупак,
Когато нужно е ежеминутно
Да стъпваш със събитията в крак.

Да бъдеш спец по атомни централи,
А и по сондите за шистов газ,
По асфалтиране на магистрали
И вредом да твърдиш “Тъй мисля аз!”

Да, само въобщественик от сой
Възможно е да е такъв герой!

1474.

На чудесата славни във страната,
Да правиш нищо дава се заплата

И изключително е удивително,
Че другото се плаща допълнително.

На тези предразсъдъци прекрасни
Са гражданите до един подвластни,

Системата приемат без оплакване,
А времето прекарват във очакване

На всемогъщата съдба везните
Дали ще наклонят към тях парите.

Най-щедро подаряваните бонуси
Обаче са за писане на доноси.

На тази ясла много хора хранят се,
Там плащането е без горна граница.

1475.

И демокрация, и тирания,
Признават право на свободна воля,
Кое не желае да затрие
Дори и господарят на престола.

Защо преценки тъй единодушни
Показват тъй различни институти?
Та вместо поданици най-послушни
Бунтовници се раждат и хайдути?!

Въпрос е отговорът на въпроса –
Безволието щом е повсеместно,
Съдилища тогава за какво са?
Без съд да властваш никак не е лесно.

И даже Бог в защита на Доброто,
Свободна воля дал е и на Злото.

1476.

Че демокрация и диктатура
Се различават, кой ще го оспори?!
Но все пак те са форма на дресура.
А за това най-рядко се говори.

Посред особеностите различни
Най-силно впечатление ми прави,
Че разликите им са най-типични
Предимно в задължителните нрави.

Тиранът забранява да скърбите,
А демократът ви го разрешава,
Тиранът иска да се веселите
Във името на неговата слава.

На демократа скърбите не пречат,
На строя му те не противоречат.

1477.

Най-първо тя бе деполитизирана,
Но Партията я избра за знак
И розата стана неподозирано
Петно върху червения ѝ флаг.

Сега тя трябваше за позволение
Да търси активисти по места
И ако не получи разрешение
Да не разтваря своите листа.

За цветето подобно послушание
Бе загуба на лична свобода,
А за партийците това страдание
Бе към върха мечтаната следа.

Но скокът от поезията в прозата
Все пак бе доста печеливш за розата.

1478.

Най-честото излишно произнасяне
Е името на свята “Свобода”
И даже съчетано с превъзнасяне
От хора, клали нейните чеда.

Коя ли би могла да бъде втората
Сред думите в реда по честота?
Дългът, парите, вярата, умората,
Исус Христос, гладът или смъртта?

Аз мисля, че “мирът” със основание
Би бил сред най-горещите слова...
Коя ли с кръв наситена кампания
Чрез него не е търсила права?!

Той, и на първо място Свободата,
Са най-използваните на Земята.

1479.

На всички тях съдбата е печална,
Защото гордостта не надживяха
И скоро след прегръдката прощална
В небето при Маниту отлетяха.

Към робство бяха невъзприемчиви –
Те мряха с томаха в ръката,
Безумно смели, диви и красиви
Жреци на Храбростта и Свободата.

А скалпа им, пет долара парчето,
Се плащаше на щатите с парите,
Бен Франклин разрешавше, с което
Изцапа си задълго старините.

Останалите живи са малцина
И чужденци са в своята Родина.

1480.

За тях народът е консуматив
С възможност дълго да се изразходва
И не един бандит е днес щастлив
В пристанищата му да пусне котва.

Товарят всичко ценно без подбор
Ако удобно е да се открадне,
Защото няма никакъв отпор
На правилото им “Каквото падне”...

Добре сътрудничат си със властта
На базата на общата печалба –
Властта е слята със престъпността
И затова е мъртва всяка жалба.

Те винаги народа си са крали
Дорде самият той не се пожали.

1481.

Кое при публичната екзекуция
Привлича зрители като магнит?
Пред всички там са глухия и куция,
Да видят как човек ще е убит.

Смъртта е интересна като зрелище,
Щом води чуждия живот към здрач
И нявга всяко уредено селище
Било със щатно назначен палач.

И стичали се не само съседите,
А идвали и хора отдалеч,
Довели братята и братовчедите,
За бесене щом ставало е реч.

Понастоящем тези смъртни сцени
От спортните прояви са сменени.

1482.

Не става вече дума за любезност,
А за обикновенната учтивост,
Която, ако има повсеместност,
Да породи човешка отзивчивост.

За жалост тук тя трайно намалява,
Към нулата стреми се упорито,
Не се намира кой да я спасява
Сред обществото ни от грубост сито.

Не обеднява никой с “Извинете” –
Ни който казва, нито който чува,
С приятелския допир на ръцете
На по-добър светът ще се преструва.

А при това за тези изпълнения
Не са потребни никакви вложения.

1483.

За да изстискаш смисъл от словата,
Такъв, какъвто те не притежават,
И да им вдъхнеш дух на Красотата,
Потребен е на гениите нравът.

Камбаната на По запява песен,
Невнятна за ухото на клисаря
И звуците ѝ със напев небесен
Светът два века вече ги повтаря.

Необяснена и необяснима
Магията стои сред чудесата
И ще стои докато още има
Поети неубити по Земята.

Каквито и да са – богати бедни,
Те ще напуснат този свят последни.

1484.

Кога ли ще престане да расте
На безобразията планината?
Едно след друго се застигат те,
Покриват с погребален мрак страната.

Душите също са обвити в мрак,
Страхът със своя лед ги пренастища
И няма за протести ясен знак,
Нито съпротивителни огнища.

Какво се случи с този горд народ
От векове научен да въстава?
Сега от свои впрегнат е в хомот,
Робува в собствената си държава.

На безобразията не откликва...
Изглежда зле. Но и с това привиква.

1485.

Изглежда има някаква нагласа,
Загнездена дълбоко в личността
Без оглед на религия и раса,
Превръщащи я в уред на властта.

Фашисти, комунисти, демократи,
Щом притежават този кобен знак,
Привърженици стават всепризнати
На увенчания със власт глупак.

Родени са с наслада да се трудят
Къде да е, за който и да е
И с прилежанието си да будят
У всички завист колко са добре.

Добре са те. Спокойно нощем спят.
Позора си едва ли ще прозрат.

1486.

Султаните са имали хареми
Със по-добра охрана от затвор,
В която всеки искал да наеме
Най-подходящ за тази цел отбор.

Претегляли са всеки показател,
Внимателно изследван неведнъж,
За да не пуснат като уж-приятел
В харема някой недостоен мъж.

От цял народ могли са да избират,
Но за да няма грешка някой път,
Решили са все пак да ги кастрират,
Султаните спокойно за да спят.

За зло или добро, но тази дата
Съвпаднала със Празник на Жената.

1487.

Не се предвижда никаква забрана
За славната морална проституция,
От векове за стълб е тя призвана
На политическата институция.

Във името на трайна справедливост
Тук половете са равнопоставени
И който проявява предвидливост
Дотътря се до старини прославени.

А най-достойните освен със слава
Заслужено почитат в мавзолеите
Против евентуалната забрава
На проститутките и на идеите.

При все това народът трудно помни,
Защото бройките им са огромни.

1488.

*Българският народ е малък, но в
замяна на това е много прост.
(Думи, приписвани на Жорж Ганчев)*

В ораторските средства се оказва
Не липсват паразитните слова
И някой си почива като казва
“Обаче във замяна на това...”

“Анализът му беше твърде кратък,
Но във замяна на това дълбок”...
“Ще спим на топло отсега нататък,
Но във замяна на това без ток”...

И тези изрази се размножават,
Приличайки на гъбките след дъжд,
При депутатите се застояват
А после пръскат се на шир и дълж.

Могъл бих лесно да ги полаская,
Но **във замяна на това** си трая...

1489.

*В Делхи има 40 000 свещенни крави.
(Списание "Нейчър")*

Свещенни крави другаруват с хората,
А и гладуват заедно със тях,
Но нивга не делят със тях умората,
Защото да работят било грях.

Аз наблюдавам как във всяко селище
Животните с изпъкнали ребра
Създават смъртоносен глад и зрелище,
Коего не можах да разбера.

Да би бил бог с по-малко измерение,
Той би бил с по-приемлива цена,
Без пагубни природни изменения
По цял свят и за дадена страна.

А като бог, да се редят на смени,
Предлагам видовете застрашени.

1490.

Да, има съвършени екземпляри
Сред многобройното човешко стадо,
Но страшна болест иска да попари
Сърцето старо и сърцето младо.

Прикрита в облаци съдбата чака,
Бди зорко от година на година,
За да превърне Тропика на Рака
От география във медицина.

Започва тялото да се разпада
И тъканта във органите гние,
Човекът безнадеждно много страда
Греха голям без да узнае чий е.

А кой на този свят го е орисал
Е ням въпрос без отговор и смисъл.

1491.

Мойсей преведе древните евреи
През трудни пътища и през прежеждия,
Закриляни от божата идея,
А тя храна на всичките надежди е.

След трийсет века племето отново
Се среща със съдбовно изпитание,
Пречупен кръст във времето сурово
Живота му превърна във страдание.

И заповяда му да се отпрати –
Мъже, жени, деца, ведно със вещите,
Мойсей и Бог не спирайки да слави,
На Бухенвалд и на Треблинка в пещите.

Отново чакаше се от Небето дар,
Но Бог не чу. Бе вече твърде стар.

1492.

Единоумислието ни не е ли
Една опасна форма на заробване?
Във Партията сме и сме приели,
Че съвестта сме дали за изпробване.

И тя се пробва дълго и подробно
През пленуми, конгреси, резолюции,
И опетнена, на парцал подобно,
Гласува за човешки екзекуции.

А пътищата са необратими,
Предал си се веднъж и няма връщане,
Ти вече си създад партиейно име
И веждите ти вечно са намръщени.

Защото ти си местен председател
И на идеите си тълкувател.

1493.

Хитлер бил, макар и самовлюбен,
Запленен от Вагнер. А защо?
Може би съвместно в рай изгубен
Двамата са търсели место.

Вагнер е със рядката способност
От страдание да прави гняв,
С тази изключителна подробност
Фюрера му става брат по нрав.

Само Вагнеровите сюжети,
Пълни безотказно с “кръв и чест”
Карат погледа от стръв да свети
И от миналото носят вест.

А освен това със гениалност
Е пропита цялата тоналност.

1494.

*В "Портретът на Дориан Грей" от О. Уайлд,
портретът старее, а нарисуваният човек не.*

Законността във общността човешка
Обратен случай на Дориан Грей е,
Портретът на Закона не старее,
Самият той грознее с всяка грешка.

Чия ръка в живота го прилага
Най-важен показател е изглежда,
Тя ужаса превръща във надежда,
А и обратно, ако се налага.

И всичко, за което става дума,
С причина или даже без причина,
Дали в законна форма ще премине
Зависи от предлаганата сума.

Накрая зад съдебната врата
Остава само чиста грозота.

1495.

Със истинския лик на този свят
Щастлив съм, че се запознах отрано,
Разбрах, че брат за брата не е брат,
А злото е със почит увенчано,

Че чудо бедствено е честността
И въпреки това тук-там се среща,
Че за пари продава се властта –
Понякога и за паница леща.

Щастлив съм, че животът ми спести
Чрез подлост да си защитя децата,
Но други, Господ нека им прости,
Заложиха си за това душата.

Защото срещат се причини скъпи,
Човек когато трябва да отстъпи.

1496.

В затвора за оръдие на властите
Постъпват със желание садисти,
Тъй както се присламчват педерастите
В казарми и обители пречисти.

Затворникът е рожба на законите,
Но е извън закона той самия,
На надзирателите от нагоните
Не може в никой ъгъл да се скрие.

Жестокостта им е организирана
На вътрешния ред по правилата:
Бой, карцер и омраза предозирана
Са част от приказките за правата.

А смъртността във тази мрачна драма
Е вечно недостатъчно голяма.

1497.

“Началника” във образ обобщен
С какво ли ще се характеризира?
Намръщен той представя се пред мен
И с мрачен вид – това се подразбира.

Не му е нужен рядко силен ум,
Така за вожда ще да е опасен,
Да следва кривия партиен друм
Е белег, че е много ефикасен.

Гласът да бъде басов – без фалцет,
Но име, Заякович, да се сменя
Със нещо едро за авторитет,
Дали е вярно кой ще го е еня?!

А щом е и с мустак – природен дар,
Готов е за партиен секретар.

1498.

Със Инквизицията милостива
Разбират хората – шега не бива,

Макар че умъртвителни събития
Организира без кръвопролития

И примери красноречиви даде
Как за целта да се използват кладите...

Но все пак във научно отношение
Е нужно и известно разяснение –

Гори, но не разпъва и не дави,
При все че пак с безкръвност се борави.

При кладите е налице и зрелище,
С което се развлича цяло селище

И точно тъй за Божия прослава
То в християнски дух се възпитава.

1499.

Сред слънчевите творчески простори,
Се открояват много имена,
За тях светът е свикнал да говори,
Че са цветът на всички времена.

Наричат се класици, за което
Те притежават нужните права,
Поправяйки на Бога битието,
С безсмъртие дарени за това.

Спокойно спят по прашните лавици
И чакат някой да ги прочете,
Но да четете великите класици
Съвременният гражданин не ще.

Той проявява по-добро разбиране
Ако ги лицезре екранизирани.